

Αριθμός απόφασης 5840/2020

ΠΡ/2016

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΜΗΜΑ 13ο ΤΡΙΜΕΛΕΣ

σ υ ν ε δ ρ ί α σε δημόσια στο ακροατήριό του στις 3 Απριλίου 2019, με δικαστές τους: Νικολίτσα Αναγνωστοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., Βανέσσα-Παναγιώτα Ντέγκα και Παναγιώτα Παπαθανασίου (εισηγήτρια), Πρωτοδίκες Δ.Δ., και γραμματέα την Παναγιώτα Καλαβρυτινού, δικαστική υπάλληλο,

γ ι α να δικάσει την προσφυγή με ημερομηνία κατάθεσης 5.10.2016,

τ η ς, κατοίκου Ηλιούπολης (οδός αρ.), η οποία δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο, αλλά παραστάθηκε με την από 2.4.2019 δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ.), του δικηγόρου Βασίλειου Νικολετάκη, τον οποίο η προσφεύγουσα νομιμοποίησε με ιδιωτικό πληρεξούσιο έγγραφο που φέρει βεβαίωση του γνησίου της υπογραφής της από δημοτική αρχή,

κ α τ ά του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης» (Ε.Τ.Ε.Α.) [στο οποίο εντάχθηκαν με το άρθρο 36 του ν. 4052/2012 (Α' 41) οι τομείς του Κλάδου Επικουρικής Ασφάλισης του «Ταμείου Ασφάλισης Υπαλλήλων Τραπεζών και Επιχειρήσεων Κοινής Ωφέλειας» (Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω.)] και, ήδη, όπως μετονομάστηκε από 1.1.2017, με το άρθρο 74 του ν. 4387/2016 (Α' 85), του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών» (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται από τον Διοικητή του, ο οποίος παραστάθηκε με την από 2.4.2019 δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ., του πληρεξουσίου δικηγόρου

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία

Σκέφθηκε κατά το νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. το/5.10.2016, Σειράς Θ', διπλότυπο είσπραξης τύπου Α' της Δ.Ο.Υ. Ψυχικού), η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ορθή εκτίμηση του οικείου δικογράφου, παραδεκτώς, την ακύρωση της/13.7.2016 απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου (Δ.Σ.) του Ενιαίου

Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης (Ε.Τ.Ε.Α.), με την οποία απορρίφθηκε ένστασή της κατά της/31.10.2014 απόφασης της Προϊσταμένης της Δ' Διεύθυνσης Επικουρικής Ασφάλισης του ίδιου Ταμείου. Με την τελευταία αυτή απόφαση: α) ανακλήθηκε η/17.6.2011 προσωρινή απόφαση του Διευθυντή Ασφάλισης - Συντάξεων και Πρόνοιας των Τομέων Επικουρικής Ασφάλισης, Πρόνοιας και Ασθένειας Προσωπικού Δ.Ε.Η. του Ταμείου Ασφάλισης Υπαλλήλων Τραπεζών και Επιχειρήσεων Κοινής Ωφέλειας (Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω.), με την οποία είχε απονεμηθεί στην προσφεύγουσα επικουρικό μέρισμα, από 1.1.2011, β) διεκόπη η συνταξιοδότησή της από την 1η.12.2014, γ) καθορίστηκε ο συνολικός χρόνος που η ίδια πραγματοποίησε στην επικουρική ασφάλιση του Ταμείου σε 18 έτη, 8 μήνες και 21 ημέρες και δ) κλήθηκε να επιστρέψει στο Ε.Τ.Ε.Α., εντός της ταχθείσας σε αυτήν προθεσμίας, τις συντάξεις που εισέπραξε κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2011 έως 30.11.2014, συνολικού ποσού 8.068,13 ευρώ. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ζητεί να υποχρεωθεί το καθ' ου να καταβάλει σε αυτήν, νομιμοτόκως, το ποσό των 8.068,13 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στα ληφθέντα από αυτήν επικουρικά μερίσματα που η τελευταία υποχρεώθηκε να επιστρέψει στο καθ' ου.

2. Επειδή, νομίμως παρίσταται και συνεχίζει την δίκη, ως καθ' ου, το Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), όπως μετονομάσθηκε, από 1.1.2017, το Ε.Τ.Ε.Α., στο οποίο είχε ενταχθεί, από 1.7.2012, ο Κλάδος Ασφάλισης Προσωπικού Δ.Ε.Η. του Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω., ως προς τους κατ' επικουρική ασφάλιση ασφαλισμένους του [άρθρα 35, 36 παρ. 1 περ. στ' του ν. 4052/2012 (Α' 41) και 74, 90 του ν. 4387/2016 (Α' 85)].

3. Επειδή, στο άρθρο 53 του ν. 2084/1992 «Αναμόρφωση της Κοινωνικής Ασφάλισης και άλλες διατάξεις» (Α' 165), το οποίο εντάσσεται στο τέταρτο μέρος του νόμου, που αφορά τους ασφαλισμένους μέχρι 31.12.1992 και, ειδικότερα, στο κεφάλαιο που αναφέρεται στην επικουρική ασφάλιση, ορίζεται ότι: «1. Οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησεως λόγω γήρατος, αναπηρίας και θανάτου των ασφαλισμένων των φορέων κύριας ασφάλισης, όπως τροποποιούνται με τις διατάξεις του παρόντος νόμου, ισχύουν και για τους φορείς επικουρικής ασφάλισης, στους οποίους υπάγονται οι ασφαλισμένοι. Υφιστάμενες ευνοϊκότερες διατάξεις των καταστατικών φορέων επικουρικής ασφάλισης προσαρμόζονται κατά τα ανωτέρω μέχρι 31.12.1997. ...». Με τις διατάξεις αυτές, με τις οποίες, κατά τα αναφερόμενα στην εισηγητική έκθεση του πιο πάνω νόμου, επιχειρείται η εναρμόνιση των προϋποθέσεων συνταξιοδότησης μεταξύ των φορέων κύριας και επικουρικής ασφάλισης, προβλέπεται ότι οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησης λόγω γήρατος, αναπηρίας και θανάτου του φορέα κύριας ασφάλισης ισχύουν και για τη συνταξιοδότηση από τους φορείς επικουρικής ασφάλισης, καθώς και ότι τυχόν ευνοϊκότερες προϋποθέσεις συνταξιοδότησης των τελευταίων πρέπει να προσαρμοσθούν αναλόγως μέχρι 31.12.1997 (βλ. ΣτΕ 461/2015, 118/2015, 1407/2013).

4. Επειδή, στο π.δ. 245/1975 «Περί συγκροτήσεως και λειτουργίας της Επικουρικής Ασφαλίσεως του Προσωπικού της ΔΕΗ» (Α' 69) ορίζεται στο άρθρο 2 ότι: «1. Ως χρόνος

επικουρικής ασφάλισης λογίζεται ο δυνάμει των οικείων διατάξεων του Νόμου 4491/1966 κατά περίπτωση αναγνωριζόμενος ως χρόνος κυρίας ασφάλισης παρά τη ΔΕΗ. 2. Εκ του ως ανωτέρω αναγνωριζόμενου χρόνου επικουρικής ασφάλισης, ο μη διανυθείς εν τη ασφαλίσει Φορέως Επικουρικής Ασφάλισης διεπομένου υπό της διατάξεως του άρθρου 7 του Ν.Δ. 4202/61, εξαγοράζεται δια της καταβολής ασφαλίστρου 1% υπολογιζομένου επί των κατά τον χρόνον της εξαγοράς υποκειμένων εις εισφοράν κυρίας ασφάλισης Ν. 4491/66 πάσης φύσεως τακτικών μηνιαίων αποδοχών του ενδιαφερομένου ...» και στο άρθρο 4 ότι: «1. Οι παρά τη ΔΕΗ επικουρικώς ησφαλισμένοι δικαιούνται τακτικού μηνιαίου μερίσματος, εφ' όσον τύχουν οριστικής συνταξιοδότησεως εξ αυτής. 2. Το κατά περίπτωση χορηγητέον μέρισμα είναι ίσον προς τα είκοσι πέντε εκατοστά του ποσού της εκάστοτε καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως εις τους κατά την προηγουμένην παράγραφον δικαιούχους ή εις τα μέλη οικογενείας θανόντων δικαιούχων. Το ποσόν του εν λόγω μερίσματος δεν δύναται να υπερβαίνει το αντιστοιχούν τοιούτον εις μηνιαίαν σύνταξιν υπολογιζομένην επί τη βάσει των διατάξεων των άρθρων 8 και 9 του Νόμου 4491/1966. 3. Εις τους μη τυχόντας συνταξιοδότησεως επικουρικώς ησφαλισμένους ή τα μέλη οικογενείας θανόντων επικουρικώς ησφαλισμένων τους πληρούντας τας προϋποθέσεις του άρθρου 12 του Νόμου 4491/1966 καταβάλλεται εφ' άπαξ μέρισμα ίσον προς τα είκοσι πέντε εκατοστά της δυνάμει του άρθρου τούτου καταβαλλομένης αυτοίς εφ' άπαξ αποζημιώσεως αντί συντάξεως. 4. Αι διατάξεις των άρθρων 13 και 29 του Νόμου 4491/1966, καθ' ο μέρος αφορούν αύται εις την σύνταξιν, εφαρμόζονται και επί του επικουρικού μερίσματος.».

5. Επειδή, ακολούθως, με το άρθρο 34 του ν. 2773/1999 «Απελευθέρωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας - Ρύθμιση θεμάτων ενεργειακής πολιτικής και λοιπές διατάξεις» (Α' 286) ιδρύθηκε το ν.π.δ.δ. «Οργανισμός Ασφάλισης Προσωπικού Δ.Ε.Η.» (Ο.Α.Π.-Δ.Ε.Η.), με σκοπό την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση του προσωπικού και των συνταξιούχων της Δ.Ε.Η., προκειμένου να ασκεί την κύρια και την επικουρική ασφάλιση και την ασφάλιση υγείας και πρόνοιας των ασφαλισμένων του, ενεργώντας ως οιονεί καθολικός διάδοχος σε όλα τα σχετικά θέματα, υποχρεούμενος να καλύπτει και να εξασφαλίζει όλες τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει η Δ.Ε.Η. με την ιδιότητα του ασφαλιστικού φορέα. Στη συνέχεια, με το άρθρο 70 του ν. 3655/2008 «Διοικητική και οργανωτική μεταρρύθμιση του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης και λοιπές ασφαλιστικές διατάξεις» (Α' 58), συστάθηκε το ν.π.δ.δ. «Ταμείο Ασφάλισης Υπαλλήλων Τραπεζών και Επιχειρήσεων Κοινής Ωφέλειας» (Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω.), στον Κλάδο Επικουρικής Ασφάλισης του οποίου εντάχθηκε ο Κλάδος Επικουρικής Σύνταξης του Ο.Α.Π.- Δ.Ε.Η., ως Τομέας Επικουρικής Ασφάλισης Προσωπικού - Δ.Ε.Η. (Τ.Ε.Α.Π.-Δ.Ε.Η.), προβλέφθηκε δε, στο ίδιο άρθρο, ότι: «... 4. Οι ανωτέρω Τομείς του Ταμείου διέπονται από τις οικείες καταστατικές διατάξεις των αντίστοιχων εντασσόμενων Ταμείων και κλάδων, οι οποίες καθίστανται εφεξής καταστατικές διατάξεις των Τομέων αυτών, καθώς και τις διατάξεις της γενικότερης νομοθεσίας, όπως αυτές εκάστοτε ισχύουν. ... 6. Στους Τομείς μεταφέρονται όλα τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ασφαλισμένων και συνταξιούχων των εντασσόμενων Ταμείων και κλάδων, ανεξάρτητα από τη χρονική περίοδο ασφάλισής τους. ...». Περαιτέρω,

στον ίδιο νόμο ορίζεται, στο άρθρο 73, ότι: «1. Ο χρόνος ασφάλισης που έχει πραγματοποιηθεί στα εντασσόμενα Ταμεία και κλάδους, συμπεριλαμβανομένου του χρόνου που έχει αναγνωρισθεί και εξαγοραστεί ή συνεχίζεται η εξαγορά του, καθώς και ο χρόνος που έχει προσμετρηθεί από προϋπηρεσία ή άλλη αιτία λογίζεται ότι πραγματοποιήθηκε στην ασφάλιση των αντίστοιχων Τομέων Επικουρικής Ασφάλισης και Πρόνοιας που λειτουργούν στο ΤΑΥΤΕΚΩ. ...».

6. Επειδή, εξάλλου, στο ν. 2084/1992, προβλέπεται στο άρθρο 40, όπως η παράγραφος 1 αυτού ίσχυε μετά την αντικατάστασή της από τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 του ν. 2335/1995 (Α' 185), ότι: «1. Ως χρόνος ασφάλισης στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης λογίζεται, πλην του χρόνου πραγματικής ή προαιρετικής ασφάλισης: α) ο χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας, β) ο χρόνος γονικής άδειας ανατροφής παιδιών, ...» και στο άρθρο 47 ότι: «... 12. Οι διατάξεις του άρθρου 40 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως και για τους μέχρι 31-12-1992 υπαγόμενους στην ασφάλιση οποιουδήποτε φορέα κύριας ασφάλισης. Διατάξεις που προβλέπουν αναγνώριση άλλων χρόνων πλην των αναφερόμενων στο άρθρο 40 του παρόντος νόμου ή προσμέτρηση άλλου πλασματικού χρόνου για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος ή προσαύξηση του ποσού της σύνταξης καταργούνται από 1.1.1994, με εξαίρεση τις διατάξεις, που προβλέπουν την αναγνώριση από φορείς επικουρικής ασφάλισης, του χρόνου που διανύθηκε στο φορέα κύριας ασφάλισης και μέχρι τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, τις διατάξεις που προβλέπουν αναγνώριση χρόνου εθνικής αντίστασης, τις διατάξεις των παρ. 4, 5 του άρθρου 5 και του άρθρου 7 του ν. 1759/1988 και των παρ. 4 και 5 του άρθρου 4 του ν. 1880/1990. ...». Στη συνέχεια, το ως άνω άρθρο 40 του ν. 2084/1992, αντικαταστάθηκε από τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 18 του ν. 3863/2010 «Νέο Ασφαλιστικό Σύστημα και συναφείς διατάξεις, ρυθμίσεις στις εργασιακές σχέσεις» (Α' 115), που άρχισε να ισχύει από 1.1.2011, ως εξής: «1. Ως χρόνος ασφάλισης στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης και το Δημόσιο λογίζεται, πλην του χρόνου πραγματικής ή προαιρετικής ασφάλισης: α) ο χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας, β) ο χρόνος γονικής άδειας ανατροφής παιδιών, ... θ) ο πλασματικός χρόνος του άρθρου 141 του ν. 3655/2008 (ΦΕΚ 58 Α'), που αναγνωρίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές και ανεξάρτητα του χρόνου γέννησης των παιδιών ... 2. ... Ο πλασματικός χρόνος ασφάλισης του άρθρου 141 του ν. 3655/2008 (ΦΕΚ 58 Α'), συνυπολογίζεται και για τη συμπλήρωση του χρόνου συνταξιοδότησης λόγω γήρατος, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 10 του άρθρου αυτού, καθώς και των 4.500 ημερών ή δεκαπέντε (15) ετών ασφάλισης. ... Όσοι συμπληρώνουν τον απαιτούμενο χρόνο ασφάλισης για συνταξιοδότηση λόγω γήρατος μέχρι 31.12.2010, με προσμέτρηση χρόνων που προβλέπονται στο άρθρο 40 του ν. 2084/1992, εφόσον η σχετική αίτηση αναγνώρισης υποβληθεί μέχρι 31.12.2013, ακολουθούν τις κατά περίπτωση προϋποθέσεις συνταξιοδότησης, που ισχύουν κατά το έτος 2010. 3. Οι αναγνωριζόμενοι χρόνοι συνυπολογίζονται για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, εφόσον ο ασφαλισμένος έχει πραγματοποιήσει τουλάχιστον 3.600 ημέρες ή δώδεκα (12) έτη ασφάλισης. Ο συνολικός χρόνος ο οποίος, με βάση τα ανωτέρω, συνυπολογίζεται ή αναγνωρίζεται για τη θεμελίωση

συνταξιοδοτικού δικαιώματος, δεν μπορεί να υπερβεί τα επτά (7) έτη. ...». Μετέπειτα, το άρθρο 40 του ν. 2084/1992 αντικαταστάθηκε εκ νέου με το άρθρο 40 του ν. 3996/2011 (Α' 170), ως εξής: «1. Ως χρόνος ασφάλισης στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης λογίζεται, πλην του χρόνου πραγματικής ή προαιρετικής ασφάλισης: α) ο χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας, β) ο χρόνος γονικής άδειας ανατροφής παιδιών, ... θ) ο πλασματικός χρόνος της παρ. 1 του άρθρου 141 του ν. 3655/2008 (Α' 58), που αναγνωρίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, όπως ισχύουν, ... 4. Οι ασφαλιστικές εισφορές για τις αναγνωρίσεις των προηγούμενων παραγράφων καταβάλλονται είτε εφάπαξ, εντός τριμήνου από την κοινοποίηση της σχετικής απόφασης αναγνώρισης, οπότε παρέχεται έκπτωση 15%, είτε σε μηνιαίες δόσεις, ... 5. Όσοι συμπληρώνουν τον απαιτούμενο χρόνο ασφάλισης για συνταξιοδότηση λόγω γήρατος με προϋποθέσεις που ισχύουν μέχρι και 31.12.2010, ακόμα και με προσμέτρηση χρόνων που προβλέπονται στο άρθρο 40 του ν. 2084/1992, όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με την παρ. 18 του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, καθώς και με την προσμέτρηση του πλασματικού χρόνου της παρ. 1 του άρθρου 141 του ν. 3655/2008, και εφόσον η σχετική αίτηση αναγνώρισης υποβληθεί μέχρι και 31.12.2013, ακολουθούν τις κατά περίπτωση απαιτούμενες προϋποθέσεις συνταξιοδότησης, που ίσχυαν μέχρι και 31.12.2010. ... 6. Οι αναγνωριζόμενοι χρόνοι, ... συνυπολογίζονται για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, εφόσον ο ασφαλισμένος έχει πραγματοποιήσει τουλάχιστον 3.600 ημέρες ή δώδεκα (12) έτη πραγματικής ή/και προαιρετικής ασφάλισης. Ο συνολικός χρόνος, ο οποίος, με βάση τα ανωτέρω, συνυπολογίζεται ή αναγνωρίζεται τόσο για θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος όσο και για προσαύξηση του ποσού της σύνταξης, δεν μπορεί να υπερβεί τα επτά (7) έτη, συνυπολογιζόμενου σε αυτά και κάθε άλλου χρόνου, πραγματικού ή πλασματικού, που έχει τυχόν αναγνωρισθεί ή αναγνωρίζεται με βάση άλλες διατάξεις ή αποφάσεις διοικητικών συμβουλίων ασφαλιστικών οργανισμών. ... 7. Η ισχύς του άρθρου αυτού αρχίζει από 1.1.2011 και εφαρμόζεται για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με προϋποθέσεις που διαμορφώνονται και ισχύουν από αυτή την ημερομηνία και εφεξής με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3863/2010. Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με προϋποθέσεις που ισχύαν μέχρι και 31.12.2010, καθώς και για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης από 1.1.2011 και εφεξής με βάση προϋποθέσεις συνταξιοδότησης που δεν τροποποιούνται με το άρθρο 10 του ν. 3863/2010, εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 40 του ν. 2084/1992, όπως αυτό ίσχυε έως την αντικατάστασή του από την παρ. 18 του άρθρου 10 του ν. 3863/2010.».

7. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 141 του ν. 3655/2008, προβλεπόταν ότι: «1. Η παρ. 7 του άρθρου 4 του ν. 3029/2002 αντικαθίσταται ως εξής: "7. Στις ασφαλισμένες των Φορέων Κύριας Ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, πλην ΟΓΑ, αναγνωρίζεται πλασματικός χρόνος για κάθε παιδί που αποκτούν από 1.1.2000 και εφεξής, ο οποίος ανέρχεται σε ένα έτος ή 300 ημέρες ασφάλισης για το πρώτο παιδί και σε 2 έτη ή 600 ημέρες ασφάλισης για κάθε επόμενο παιδί και μέχρι το τρίτο. ... Το δικαίωμα αναγνώρισης του ανωτέρω αναφερόμενου χρόνου ασκείται κατά το χρόνο υποβολής της

αίτησης για πλήρη σύνταξη λόγω γήρατος. ... Η αναγνώριση του ανωτέρω πλασματικού χρόνου γίνεται με βάση τη συνολική εισφορά εργοδότη και ασφαλισμένου του κλάδου κύριας σύνταξης του οικείου φορέα, όπως κάθε φορά ισχύει, η οποία δεν μπορεί να είναι μικρότερη από το άθροισμα της μηνιαίας εισφοράς ασφαλισμένου και εργοδότη που ισχύει για τον κλάδο σύνταξης του ΙΚΑ - ΕΤΑΜ. Ως βάση υπολογισμού της εισφοράς λαμβάνεται το 25πλάσιο του ημερομισθίου του ανειδίκευτου εργάτη, όπως αυτό ισχύει κατά την ημερομηνία υποβολής της αίτησης. ... Το ποσό για την εξαγορά του αναγνωριζόμενου χρόνου βαρύνει τους αρμόδιους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης." ...». Ακολουθώντας, στο άρθρο 39 του ν. 3996/2011, ορίστηκε ότι: «1. Η παρ. 7 του άρθρου 4 του ν. 3029/2002, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 141 του ν. 3655/2008, αντικαθίσταται ως εξής: "7. Στους ασφαλισμένους των φορέων κύριας και επικουρικής ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, πλην ΟΓΑ, καθώς και του Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου (ΝΑΤ), οι οποίοι θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με τις προϋποθέσεις που διαμορφώνονται και ισχύουν από 1.1.2011 και εφεξής, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, αναγνωρίζεται πλασματικός χρόνος για κάθε παιδί, ο οποίος ανέρχεται σε 1 έτος ή 300 ημέρες ασφάλισης για το πρώτο παιδί και σε 2 έτη ή 600 ημέρες ασφάλισης για κάθε επόμενο παιδί και μέχρι το τρίτο. Ο χρόνος που αναγνωρίζεται λαμβάνεται υπόψη τόσο για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος όσο και για την προσαύξηση του ποσού της σύνταξης, υπό την προϋπόθεση ότι οι ασφαλισμένοι έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον 3.600 ημέρες ή 12 έτη πραγματικής ή προαιρετικής ασφάλισης. ... Η αναγνώριση του ανωτέρω πλασματικού χρόνου γίνεται κατόπιν αίτησης των ενδιαφερομένων και την καταβολή, για κάθε μήνα, ποσού εξαγοράς υπολογιζόμενου με ποσοστό 20% για τους φορείς κύριας ασφάλισης και 6% για τους φορείς επικουρικής ασφάλισης, επί του 25πλάσιου του ημερομισθίου ανειδίκευτου εργάτη, που ισχύει κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης. Οι ασφαλιστικές εισφορές για την αναγνώριση αυτή καταβάλλονται είτε εφάπαξ, εντός τριμήνου από την κοινοποίηση της απόφασης, οπότε παρέχεται έκπτωση 15%, είτε σε μηνιαίες δόσεις, ο αριθμός των οποίων είναι ίσος με τους αναγνωριζόμενους μήνες. ...". 2. Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με προϋποθέσεις που ίσχυαν μέχρι και 31.12.2010, εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 141, του ν. 3655/2008, όπως ίσχυαν μέχρι την αντικατάστασή τους από το άρθρο αυτό.». Τέλος, στην παρ. 6 του άρθρου 144 του ν. 3655/2008, όπως το τελευταίο εδάφιο αυτής αντικαταστάθηκε με την παρ. 17 περ. ζ' του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, ορίζεται ότι: «... 6. Η παρ. 9 του άρθρου 10 του ν. 1902/1990, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 8 του άρθρου 9 του ν. 1976/1991 (ΦΕΚ 184 Α'), τροποποιείται ως εξής: "8. Γυναίκες ασφαλισμένες μέχρι 31.12.1992, των Φορέων και Κλάδων που εντάσσονται στο ΙΚΑ - ΕΤΑΜ με τα άρθρα 1 και 3 του νόμου αυτού, οι οποίες έχουν τρία τουλάχιστον παιδιά και άνδρες ασφαλισμένοι ομοίως, οι οποίοι έχουν τρία τουλάχιστον παιδιά και είναι χήροι ή διαζευγμένοι και οι τελευταίοι έχουν την επιμέλεια των ανήλικων ή ανίκανων παιδιών με δικαστική απόφαση, θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με τη συμπλήρωση 20ετούς συντάξιμου χρόνου ανεξαρτήτως ηλικίας. Προκειμένου για συνταξιοδοτικά δικαιώματα που θεμελιώνονται από 1.1.2011 απαιτείται η

συμπλήρωση του 52ου έτους, από 1.1.2012 του 55ου και από 1.1.2013 του 65ου έτους της ηλικίας.».

8. Επειδή, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις των άρθρων 2 και 4 του π.δ. 245/1975, οι υπαχθέντες στην επικουρική ασφάλιση της Δ.Ε.Η. δικαιούνται να λάβουν επικουρική σύνταξη, εφόσον λάβουν οριστικά κύρια σύνταξη λόγω γήρατος από αυτήν, ο δε χρόνος επικουρικής ασφάλισης ταυτίζεται με τον χρόνο ασφάλισης που αναγνωρίζεται, από την οικεία νομοθεσία, ως χρόνος κύριας ασφάλισης στην Δ.Ε.Η.. Η ρύθμιση αυτή αποσκοπεί στην εναρμόνιση των προϋποθέσεων συνταξιοδότησης από την Δ.Ε.Η., ως φορέα επικουρικής ασφάλισης με τα ισχύοντα σε αυτήν ως φορέα κύριας ασφάλισης, ούτως ώστε να καθίσταται εφικτή η ταυτόχρονη συνταξιοδότηση του ασφαλισμένου από την Δ.Ε.Η., ως φορέα κύριας και επικουρικής ασφάλισης, με βάση τον χρόνο ασφάλισης που αναγνωρίζεται ως χρόνος κύριας ασφάλισης και συμβαδίζει με τις διατάξεις του άρθρου 53 του μεταγενέστερου ν. 2084/1992. Από την διατύπωση, δε, των διατάξεων του άρθρου 2 του π.δ. 245/1975, ερμηνευομένων σε συνδυασμό με τις μεταγενέστερες διατάξεις του άρθρου 53 του ν. 2084/1992, συνάγεται ότι ο χρόνος ασφάλισης που προβλέπεται, τόσο κατά τις γενικές, όσο και κατά τις ειδικές διατάξεις της νομοθεσίας της Δ.Ε.Η., ως φορέα κύριας ασφάλισης για την συνταξιοδότηση του προσωπικού της, ισχύει και για την συνταξιοδότηση από αυτήν ως φορέα επικουρικής ασφάλισης, εφόσον μάλιστα από τις διατάξεις του άρθρου 2 του π.δ. 245/1975 δεν προβλέπεται ως προϋπόθεση συνταξιοδότησης η πραγματοποίηση ελάχιστου χρόνου στην επικουρική ασφάλιση στην Δ.Ε.Η., αλλά ορίζεται ότι, σε περίπτωση που ο αναγνωριζόμενος χρόνος επικουρικής ασφάλισης δεν πραγματοποιήθηκε στην ασφάλιση φορέα επικουρικής ασφάλισης, υφίσταται δυνατότητα εξαγοράς αυτού με καταβολή ασφαλιστρού, ρύθμιση που διατηρήθηκε σε ισχύ με την διάταξη της παρ. 12 του άρθρου 47 του ν. 2084/1992. Συνεπώς, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, ασφαλισμένος της Δ.Ε.Η. που θεμελίωσε δικαίωμα λήψης κύριας σύνταξης από αυτήν, έχοντας πραγματοποιήσει τον προβλεπόμενο από τις οικείες διατάξεις ελάχιστο χρόνο κύριας ασφάλισης, θεμελιώνει δικαίωμα λήψης επικουρικής σύνταξης από την Δ.Ε.Η., ως φορέα επικουρικής ασφάλισης με την συμπλήρωση του ίδιου χρόνου ασφάλισης (πρβλ. ΣτΕ 461/2015, 118/2015, 1407/2013, 2400/2012, 834/2012). Ως χρόνος, δε, κύριας ασφάλισης νοείται τόσο ο χρόνος που πραγματικά διανύθηκε στην Δ.Ε.Η., ως φορέα κύριας ασφάλισης, όσο και ο χρόνος που αναγνωρίζεται πλασματικά, βάσει ειδικών ή γενικών διατάξεων, ότι διανύθηκε σε αυτήν. Εξάλλου, με τις μεταγενέστερες διατάξεις της παρ. 18 του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, που ισχύουν από 1.1.2011, αλλά και αυτές της παρ. 1 του άρθρου 40 του ν. 3996/2011, που ισχύουν από την ίδια ημερομηνία και εφαρμόζονται για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με προϋποθέσεις που διαμορφώνονται και ισχύουν από αυτή την ημερομηνία και εφεξής με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, οι οποίες, ως εκ του κρίσιμου, εν προκειμένω, χρόνου, δεν τυγχάνουν εφαρμοστέες, τροποποιήθηκε το άρθρο 40 του ν. 2084/1992 και ορίζεται πλέον ρητά ότι ως χρόνος ασφάλισης θεωρείται ο πλασματικός χρόνος του άρθρου 141 του ν. 3655/2008. Οι διατάξεις, δε, του άρθρου 40 του ν. 2084/1992, οι οποίες εφαρμόζονται, βάσει του άρθρου 47

παρ. 12 του ίδιου νόμου, και στους μέχρι 31.12.1992 υπαγομένους στην ασφάλιση οποιουδήποτε φορέα κύριας ασφάλισης, εφαρμόζονται και για τους μέχρι 31.12.1992 ασφαλισμένους σε φορείς επικουρικής ασφάλισης, δυνάμει του άρθρου 53 παρ. 1 του ίδιου νόμου. Και τούτο, διότι ο χρόνος ασφάλισης που ρυθμίζεται με το άρθρο 40 του ν. 2084/1992 για τους ασφαλισμένους σε φορείς κύριας ασφάλισης συνιστά προϋπόθεση συνταξιοδότησης, η οποία ισχύει, σύμφωνα με την ως άνω διάταξη του άρθρου 53 παρ. 1 του νόμου αυτού, και για φορείς επικουρικής ασφάλισης (βλ. ΣΤΕ 1191/2014, 981/2010, 1421/2009, 2743/2007 κ.ά.). Με τις διατάξεις, άλλωστε, του άρθρου 39 του 3996/2011 ορίζεται πλέον ρητά ότι ο πλασματικός χρόνος τέκνων, που αναγνωρίζεται στους ασφαλισμένους που θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με τις προϋποθέσεις που διαμορφώνονται και ισχύουν από 1.1.2011 και εφεξής, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, ισχύει στους φορείς κύριας και επικουρικής ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, πλην Ο.Γ.Α., καθώς και του Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου (Ν.Α.Τ.).

9. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Η προσφεύγουσα, γεννηθείσα στις και μητέρα τριών τέκνων, ασφαλίσθηκε ως απασχολούμενη στη Δ.Ε.Η. έως τις 31.12.2010, οπότε αποχώρησε από την υπηρεσία. Κατόπιν αίτησής της (με αρ. πρωτ./31.12.2010), εκδόθηκε η/17.6.2011 προσωρινή απόφαση του Διευθυντή Ασφάλισης - Συντάξεων και Προνοίας, των Τομέων Επικουρικής Ασφάλισης, Πρόνοιας και Ασθενείας Προσωπικού Δ.Ε.Η., του Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω., με την οποία απονεμήθηκε σε αυτήν μηνιαίο επικουρικό μέρισμα λόγω γήρατος, από 1.1.2011, ποσού 196,82 ευρώ, αφού καθορίσθηκε συνολικός χρόνος επικουρικής ασφάλισης 19 ετών, 6 μηνών και 1 ημέρας και ειδικότερα: α) πραγματικός χρόνος ασφάλισης στο Ι.Κ.Α.-Τ.Ε.Α.Μ. 1 έτους, 4 μηνών και 16 ημερών, κατά το χρονικό διάστημα από 1.11.1991 έως 23.8.1993, β) πραγματικός χρόνος ασφάλισης στο Επικουρικό Ταμείο Δ.Ε.Η. 17 ετών και 4 μηνών, κατά το χρονικό διάστημα από 24.8.1993 έως 31.12.2010 και γ) εξαγοράσιμος πλασματικός χρόνος μητέρων 9 μηνών και 15 ημερών. Ακολούθως, με την/25.1.2013 οριστική απόφαση του Διευθυντή του Τοπικού Υποκαταστήματος Ασφαλισμένων του Τομέα Ασφάλισης Προσωπικού Δ.Ε.Η., του Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ., απονεμήθηκε στην προσφεύγουσα σύνταξη λόγω γήρατος, από 1.1.2011, ποσού 1.235,54 ευρώ, αφού αναγνωρίσθηκε συνολικός χρόνος ασφάλισης 23 ετών, 8 μηνών και 21 ημερών και, ειδικότερα, πραγματικός χρόνος ασφάλισης στο Ι.Κ.Α. 1 έτους, 4 μηνών και 21 ημερών, πραγματικός χρόνος ασφάλισης στη Δ.Ε.Η. 17 ετών και 4 μηνών και πλασματικός χρόνος μητέρων 5 ετών (βάσει του ν. 3655/2008). Ωστόσο, μετέπειτα, με την/31.10.2014 απόφαση της Προϊσταμένης της Δ' Διεύθυνσης Επικουρικής Ασφάλισης του καθ' ου, ανακλήθηκε η/17.6.2011 προσωρινή απόφαση του Διευθυντή Ασφάλισης - Συντάξεων και Προνοίας, των Τομέων Επικουρικής Ασφάλισης, Πρόνοιας και Ασθενείας Προσωπικού Δ.Ε.Η., του Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω., διεκόπη η συνταξιοδότησή της από την 1η.12.2014 και καθορίσθηκε ο συνολικός χρόνος που η ίδια πραγματοποίησε στην επικουρική ασφάλιση του Ταμείου σε 18 έτη, 8 μήνες και 21 ημέρες, ήτοι: α) 17 έτη και 4 μήνες στην ασφάλιση του Τ.Ε.Α.Π.Α.Π.-Δ.Ε.Η. και β) 1 έτος, 4 μήνες και 21 ημέρες στην ασφάλιση του Ε.Τ.Ε.Α.Μ..

Ειδικότερα, με την απόφαση αυτή ελήφθη υπόψη ότι η προσφεύγουσα είχε θεμελιώσει στον κύριο φορέα ασφάλισης συνταξιοδοτικό δικαίωμα ως τρίτεκνη μητέρα έχοντας συμπληρώσει συνολικό χρόνο ασφάλισης 20 έτη, στον οποίο συμπεριλαμβάνονταν 5 έτη πλασματικού χρόνου μητέρων (άρθρο 141 του ν. 3655/2008). Ως αιτιολογία δε της απόφασης αυτής αναφέρεται αφενός ότι η αναγνώριση του πλασματικού χρόνου μητέρων, του άρθρου 141 του ν. 3655/2008, ισχύει αποκλειστικά για φορείς κύριας ασφάλισης και αφετέρου ότι ο πλασματικός χρόνος τέκνων, κατ' άρθρο 39 παρ. 1 του ν. 3996/2011, αφορά στους ασφαλισμένους που θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα από 1.1.2011, με τις αυξημένες χρονικές ή ηλικιακές προϋποθέσεις του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, στους οποίους δεν συγκαταλέγεται η προσφεύγουσα, καθώς δεν είχε συμπληρώσει, κατά την αποχώρησή της από την υπηρεσία, το απαιτούμενο όριο ηλικίας (52 ετών), ώστε να θεμελιώσει το έτος 2011 συνταξιοδοτικό δικαίωμα ως τρίτεκνη μητέρα, συμπληρώνοντας 20 έτη ασφάλισης με εξαγορά χρόνου τέκνων. Παράλληλα, με την ίδια απόφαση η ίδια κλήθηκε να επιστρέψει στο Ε.Τ.Ε.Α., εντός της ταχθείσας σε αυτήν προθεσμίας (15 ημερών από την κοινοποίηση της απόφασης), τις συντάξεις που εισέπραξε κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2011 έως 30.11.2014, συνολικού ποσού 8.068,13 ευρώ. Κατά της τελευταίας αυτής απόφασης, η προσφεύγουσα άσκησε την/21.1.2015 ένσταση, ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου του Ε.Τ.Ε.Α., κατέθεσε δε, επίσης, το/9.12.2015 υπόμνημά της, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι ο πλασματικός χρόνος μητέρας 5 ετών, που της αναγνωρίσθηκε στην κύρια ασφάλιση, μη νομίμως δεν λαμβάνεται υπόψη στο συνολικό χρόνο επικουρικής ασφάλισης αυτής και ότι η διάταξη του άρθρου 39 παρ. 1 του ν. 3996/2011, που είναι μεταγενέστερη της εξόδου της από την εργασία της, δεν είναι δυνατό να εφαρμοσθεί στην περίπτωση της, αφού είχε θεμελιώσει συνταξιοδοτικά δικαιώματα ήδη στις 31.12.2010, καθώς και ότι η πρόθεση του νομοθέτη, όπως συνάγεται από τη γραμματική διατύπωση του άρθρου 141 του ν. 3655/2008, δεν είναι να αντιδιαστείλει τους φορείς κύριας ασφάλισης με τους φορείς της επικουρικής ασφάλισης, και, επομένως, η αναπροσαρμογή των ασφαλιστικών προϋποθέσεων που επήλθε με το προαναφερθέν άρθρο 141 του ν. 3655/2008 καταλαμβάνει λόγω έλλειψης αντίθετης πρόβλεψης και την επικουρική σύνταξη. Ακολούθως, με την προσβαλλόμενη/13.7.2016 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ε.Τ.Ε.Α., απορρίφθηκε η ως άνω ένσταση της προσφεύγουσας, με την αιτιολογία ότι στην επικουρική ασφάλιση δεν προβλέπεται η αναγνώριση πλασματικού χρόνου μητέρων, κατ' άρθρο 141 του ν. 3655/2008, για την συμπλήρωση των προϋποθέσεων θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος που ίσχυαν έως τις 31.12.2010 για τις τρίτεκνες μητέρες (20 έτη ασφάλισης χωρίς όριο ηλικίας), ενώ η διάταξη του άρθρου 39 παρ. 1 του ν. 3996/2011, που θέσπισε την εξαγορά πλασματικού χρόνου τέκνων, αφορά στους ασφαλισμένους που θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα, με τις προϋποθέσεις που διαμορφώνονται και ισχύουν από 1.1.2011, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, πλην όμως η εν λόγω ασφαλισμένη, κατά την αποχώρησή της από την υπηρεσία (31.12.2010), δεν είχε συμπληρώσει το 52ο έτος της ηλικίας της, όπως απαιτείται από την διάταξη του άρθρου 10 παρ. 17 περ. ζ' του νόμου αυτού, ώστε να συμπληρώσει εικοσαετία με την ανωτέρω εξαγορά και να συνταξιοδοτηθεί από 1.1.2011.

Εξάλλου, όπως προκύπτει από την έκθεση των απόψεων του καθ' ου, που εστάλη στο Δικαστήριο (βλ. σχετ. το/1.3.2019 έγγραφο της Προϊσταμένης της Ε΄ Διεύθυνσης Επικουρικής Ασφάλισης), η προσφεύγουσα δεν προέβη σε καμία ενέργεια προς εξόφληση της οφειλής της, ενώ με την/21.12.2016 απόφαση του Δ.Σ. του καθ' ου προχώρησε η βεβαίωση του ποσού των 8.068,13 ευρώ και διαβιβάστηκε ο σχετικός φάκελος για την είσπραξη του στη Διεύθυνση Οικονομικού και Πληρωμών (Τμήμα Εσόδων), η οποία με το/28.2.2019 έγγραφό της ενημέρωσε, ακολούθως, την Ε΄ Διεύθυνση Επικουρικής Ασφάλισης ότι η προσφεύγουσα δεν έχει εξοφλήσει την εν λόγω οφειλή και για τον λόγο αυτό θα σταλεί ο φάκελος αρμοδίως στο Κέντρο Είσπραξης Ασφαλιστικών Εισφορών (Κ.Ε.Α.Ο.), μόλις ολοκληρωθεί η σχετική εφαρμογή από τη Διεύθυνση Πληροφορικής.

10. Επειδή, ήδη, με την κρινόμενη προσφυγή, όπως παραδεκτώς αναπτύσσεται με το από 2.4.2019 νομίμως κατατεθέν υπόμνημα, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης του Δ.Σ. του Ε.Τ.Ε.Α., επαναφέροντας τους ισχυρισμούς που είχε προβάλλει με την ως άνω ένστασή της και υποστηρίζοντας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κατά παράβαση αυτού, δεδομένου ότι η αναγνώριση του πλασματικού χρόνου μητέρων, κατ' άρθρο 141 του ν. 3655/2008, ισχύει όχι μόνο για την κύρια, αλλά και για την επικουρική ασφάλιση. Συναφώς, ισχυρίζεται ότι η ισχύς της διάταξης του άρθρου 39 παρ. 1 του ν. 3996/2011 είναι μεταγενέστερη του χρόνου υποβολής της αίτησης συνταξιοδότησής της και συνεπώς δεν καταλαμβάνει την περίπτωση της. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ακυρωτέα ως στερούμενη νόμιμης αιτιολογίας. Προβάλλει, επίσης, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, καθ' ο μέρος με αυτή αφενός διεκόπη η χορήγηση σε αυτήν του επικουρικού μερίσματος και αφετέρου η ίδια κλήθηκε να επιστρέψει, μετά την πάροδο ευλόγου χρόνου και δη τεσσάρων (4) ετών, τις συντάξεις που είχε καλοπίστως εισπράξει, αντίκειται στις αρχές της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου και της χρηστής διοίκησης, δεδομένου ότι είχε κοινοποιηθεί σε αυτήν, στις 29.12.2010, από τη Διεύθυνση Ανθρωπίνων Πόρων της Δ.Ε.Η. Α.Ε. έγγραφο, με το οποίο της γνωστοποιήθηκε ότι καταληκτική ημερομηνία παραίτησης λόγω συνταξιοδότησης για τον κύριο και επικουρικό φορέα ασφάλισης ήταν η 31η.12.2010 και ότι η ίδια δικαιούται να λάβει σύνταξη τόσο από τον κύριο όσο και από τον επικουρικό φορέα ασφάλισης, βάσει των διατάξεων του άρθρου 141 του ν. 3655/2008. Ισχυρίζεται δε ότι τελεί σε αδυναμία επιστροφής των εισπραχθέντων επικουρικών μερισμάτων, λόγω δυσχερούς οικονομικής της κατάστασης. Επιπροσθέτως, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση της αρχής της ισότητας στην αντιμετώπιση όμοιων περιπτώσεων ασφαλισμένων. Τέλος, προβάλλει ότι η διακοπή καταβολής σε αυτήν της επικουρικής σύνταξης από 1η.12.2014 και η αναζήτηση των καλοπίστως ληφθέντων επικουρικών μερισμάτων προσβάλλει το άρθρο 17 του Συντάγματος και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου (Π.Π.Π.) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών [Ε.Σ.Δ.Α., κυρωθείσας με το άρθρο πρώτο του ν.δ/τος 53/1974 (Α΄ 256)].

11. Επειδή, αντιθέτως, το καθ' ου με την/1.3.2019 έκθεση απόψεών του και το από 5.4.2019 νομίμως κατατεθέν υπόμνημά του ζητεί την απόρριψη της προσφυγής ως αβάσιμης. Προβάλλει δε, μεταξύ άλλων, ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 141 του ν. 3655/2008, ο πλασματικός χρόνος ασφάλισης συνυπολογίζεται μόνο από τους φορείς κύριας ασφάλισης και όχι από τους φορείς επικουρικής ασφάλισης. Υποστηρίζει, επίσης, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αντίκειται στις αρχές της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου, της ασφάλειας δικαίου και της χρηστής διοίκησης, καθόσον η ανακληθείσα, εν προκειμένω,/17.6.2011 απόφαση του Διευθυντή Ασφάλισης - Συντάξεων και Πρόνοιας των Τομέων Επικουρικής Ασφάλισης, Πρόνοιας και Ασθένειας Προσωπικού Δ.Ε.Η. του Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω. περί χορήγησης στην προσφεύγουσα επικουρικού μερίσματος δεν είχε εκδοθεί κατόπιν οριστικής κρίσης του συνταξιοδοτικού της δικαιώματος αλλά είχε προσωρινό χαρακτήρα, ενόψει της έκδοσης της οριστικής απόφασης. Συναφώς, προβάλλει ότι η καλή πίστη, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα ως κρίσιμο παράγοντα για την μη αναζήτηση των ασφαλιστικών παροχών, αποτελεί κρίσιμο στοιχείο όταν πρόκειται για επιστροφή παροχών που προέρχονται από την ανάκληση οριστικής και όχι προσωρινής συνταξιοδοτικής απόφασης, όπως ήταν η prorρηθείσα/17.6.2011 προσωρινή απόφαση του Διευθυντή Ασφάλισης - Συντάξεων και Πρόνοιας των Τομέων Επικουρικής Ασφάλισης, Πρόνοιας και Ασθένειας Προσωπικού Δ.Ε.Η. του Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω.

12. Επειδή, εξάλλου, η προσφεύγουσα με το από 9.4.2019 υπόμνημά της, το οποίο κατατέθηκε νομίμως προς αντίκρουση του ως άνω υπομνήματος του καθ' ου, υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι στο προσκομισθέν πρακτικό της/10.5.2011 συνεδρίασης του Δ.Σ. του Τ.Α.Υ.Τ.Ε.Κ.Ω. αναφέρεται ρητώς ότι εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 141 του ν. 3655/2008 και στην επικουρική ασφάλιση.

13. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με τις διατάξεις που παρατέθηκαν, όπως αυτές ερμηνεύθηκαν, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ότι: α) σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 4 του π.δ. 245/1975, ερμηνευόμενες σε συνδυασμό με τις μεταγενέστερες διατάξεις του άρθρου 53 του ν. 2084/1992, οι ασφαλισμένοι της Δ.Ε.Η. δικαιούνται να λάβουν επικουρικό μέρισμα, εφόσον λάβουν οριστικά κύρια σύνταξη λόγω γήρατος από αυτήν, ενώ, εξάλλου, ο χρόνος επικουρικής ασφάλισης ταυτίζεται με τον χρόνο ασφάλισης που αναγνωρίζεται, από την οικεία νομοθεσία, ως χρόνος κύριας ασφάλισης στην Δ.Ε.Η., β) με την διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 2 του π.δ. 245/1975 προβλέπεται η δυνατότητα εξαγοράς του κατά τα ανωτέρω αναγνωριζόμενου χρόνου επικουρικής ασφάλισης ο οποίος δεν πραγματοποιήθηκε στην ασφάλιση φορέα επικουρικής ασφάλισης, ρύθμιση που διατηρήθηκε σε ισχύ με την διάταξη της παρ. 12 του άρθρου 47 του ν. 2084/1992, γ) εν προκειμένω, η προσφεύγουσα έλαβε από τον φορέα κύριας ασφάλισης, με την/25.1.2013 οριστική απόφαση του Διευθυντή του Τοπικού Υποκαταστήματος Ασφαλισμένων του Τομέα Ασφάλισης Προσωπικού Δ.Ε.Η. του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ., οριστική κύρια σύνταξη λόγω γήρατος, από 1.1.2011, ως μητέρα τριών

τέκνων, ασφαλισμένη έως τις 31.12.1992, καθότι είχε θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα έως τις 31.12.2010, με συνολικό χρόνο ασφάλισης 23 ετών, 8 μηνών και 21 ημερών, χωρίς όριο ηλικίας, κατά τις διατάξεις του άρθρου 144 παρ. 6 του ν. 3655/2008, κατόπιν αναγνώρισης 5 ετών πλασματικού χρόνου μητέρων που προβλέπεται στο άρθρο 141 του ν. 3655/2008 και δ) η αναγνώριση πλασματικού χρόνου τέκνων, κατ' άρθρο 39 παρ. 1 του ν. 3996/2011, εφαρμόζεται, πράγματι, στους ασφαλισμένους που θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα από 1.1.2011, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3863/2010, απαιτείται δηλαδή, από 1.1.2011, η συμπλήρωση του 52ου έτους, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 17 περ. ζ' του ν. 3863/2010, πλην, όμως, κατά ρητή επιταγή της διάταξης του άρθρου 39 παρ. 2 του ν. 3996/2011, για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα συνταξιοδότησης με προϋποθέσεις που ίσχυαν έως και τις 31.12.2010, όπως εν προκειμένω η προσφεύγουσα, εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 141 παρ. 1 του ν. 3655/2008, όπως ίσχυαν μέχρι την αντικατάστασή τους από το άρθρο 40 του ν. 3996/2011. Κατόπιν τούτων, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφεύγουσα δικαιούταν να λάβει, κατ' εφαρμογή των ίδιων ως άνω διατάξεων που διέπουν την συνταξιοδότηση τρίτεκνης μητέρας ασφαλισμένης έως τις 31.12.1992, με την συμπλήρωση 20ετούς συντάξιμου χρόνου, ανεξαρτήτως ηλικίας, προσωρινό επικουρικό μέρος, με τις αυτές χρονικές προϋποθέσεις με τις οποίες έλαβε την προαναφερόμενη οριστική κύρια σύνταξη λόγω γήρατος, ήτοι με βάση τον χρόνο ασφάλισης που αναγνωρίστηκε στην κύρια ασφάλιση, συμπεριλαμβανομένου, κατόπιν εξαγοράς, για την θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος και από τον φορέα επικουρικής ασφάλισης, του πλασματικού χρόνου μητέρων του άρθρου 141 του ν. 3655/2008. Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ε.Τ.Ε.Α., με την οποία έγιναν δεκτά τα αντίθετα, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και πρέπει να ακυρωθεί, κατ' αποδοχή του σχετικού ισχυρισμού της προσφυγής ως βάσιμου, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων που προβάλλονται με αυτήν. Περαιτέρω, το αίτημα της προσφεύγουσας περί καταβολής, νομιμοτόκως, του ποσού των 8.068,13 ευρώ, που αντιστοιχεί στα επικουρικά μέρη, που η τελευταία υποχρεώθηκε, κατά τους ισχυρισμούς της, να επιστρέψει στο καθ' ου, πρέπει να απορριφθεί, προεχόντως, ως αναπόδεικτο, δεδομένου ότι σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στο/ 1.3.2019 έγγραφο απόψεων του καθ' ου προς το Δικαστήριο, η προσφεύγουσα δεν έχει προβεί στην καταβολή του ανωτέρω ποσού ούτε, εξάλλου, η τελευταία προσκομίζει το σχετικό παραστατικό, από το οποίο να αποδεικνύεται η εξόφληση της οφειλής της.

14. Επειδή, κατ' ακολουθίαν, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη προσφυγή και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει να αποδοθεί στην προσφεύγουσα μέρος του καταβληθέντος παραβόλου, ποσού 20 ευρώ (άρθρο 277 παρ. 9 του Κ.Δ.Δ.), ενώ τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας αυτών (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. γ' του Κ.Δ.Δ.).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

-Δέχεται εν μέρει την προσφυγή.

-Ακυρώνει την/13.7.2016 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης (Ε.Τ.Ε.Α.).

-Αποφαίνεται ότι η προσφεύγουσα δικαιούται, από 1.1.2011, επικουρικού μερίσματος, με χρόνο επικουρικής ασφάλισης τον αναγνωρισθέντα χρόνο κύριας ασφάλισης, συμπεριλαμβανομένου, κατόπιν εξαγοράς, για την θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος και από τον φορέα επικουρικής ασφάλισης, του πλασματικού χρόνου μητέρων, κατ' άρθρο 141 του ν. 3655/2008.

-Διατάσσει την απόδοση μέρους του καταβληθέντος παραβόλου, ποσού είκοσι (20) ευρώ, στην προσφεύγουσα και την κατάπτωση του υπολοίπου ποσού πέντε (5) ευρώ υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου.

-Συμφηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Αθήνα στις 4 Μαρτίου 2020 και η απόφαση δημοσιεύθηκε στον ίδιο τόπο, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά την έκτακτη δημόσια συνεδρίαση της 14ης Απριλίου 2020.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΝΙΚΟΛΙΤΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟΥ